

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesv Libri Dvo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. X. Privatis quoque cohortationibus miras efficit animorum
conversiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

sed ut pondus & lucem haurirent in vulne-
 ra Crucifixi schedas immergere solebat.
 nimirum succosa est oratio, quam Servato-
 ris cruor irroravit.

*Conciones
 sacris Christi
 si plagis
 immergit
 Bernardus*

CAPUT X.

*Privatis quoque cohortationibus mi-
 ras efficit animorum con-
 versiones.*

§. I.

RAram equidem Bernardus in dicendo
 vim exseruit, quando ad circumfusam
 concionē de superiore loco dixit; pari
 tamen vehementia, quoties sive in privatis
 sacrijs, sive profanis ædibus familiari ser-
 mone de divinis rebus agebat, mentes in-
 omnem partem flectere consuevit: cujus
 rei præclara etiam hodie est memoria. Cæ-
 tanæ suis allocutionibus sacratarum DEO
 Virginum Cœnobia, in quo religiosæ vitæ
 splendor plurimum fuerat obfuscatus, pri-
 stino nitore restituit, atque alibi passim
 quoties ad velatas DEO virgines verba fecit,
 mirabiles animorum conversiones facere
 solemne habuit. Sequebatur enim illico
 D ingens

*Virginum
 Cœnobia
 ad religio-
 nē instat;
 rat.*

ingens in pijs mentibus arctioris discipulæ amor, odium sui implacabile, solidiorum commutatio, tantusque divini Spiritus ardor invadebat omnes, ut quæ ante profano cultu corpus ornaverant, suis ad vitæ commodis, peculium habere, divinæ oscitanter interesse, & animæ nitorem per incuriam negligere consueverant, orationibusque ad crates confabulationibus temporè malè contriverant; post certatim ferociter indui cinctus, sacris operam dare commutationibus, attritas prensare vestes, recubitas quas supervacaneas religiosa verbarum peritias, ad Antistitæ pedes deponere; lacrimis suspiriisque indulgere, jejunijs, vigilijsque domare carnem, nuda cubare humo, affere, linguæ frænum iniicere, in delictis haberent, & perenni, piæque psalmodiâ Angelicam in terris vitam æmulari gauderent. Quæ res uti Cœnobiorum Antistites, cum admirationem tum in gratulationem misericordè rapiebant; ita ipsi palàm enunciationibus magnam Bernardo sanctimoniam famam conciliabant.

*Multas
Christo sp̄-
sas adducit*

Et fuere non paucae virgines, quæ intra monasteriorum septa eò usque à parentibus inclusæ, donec conjugio maturescerent, ardentibus Bernardi sermonibus accensæ repudiatis, quos profapia obtrudebat, sp̄-

sis, æterno virginum sponso in manus con-
venire maluerint, quàm mortalibus nubendo
virginem pudorem violare.

§. II.

Itaque passim in Sicilia, Romæ, Nea-
poli, Anconæ, ad Religiosa Monachorum *Ad Religio-*
Monialiumque claustra expeitus, paria vel *sas quoque*
majora factitare solitus, ubique velut oleo *Vivorum fã*
largiter affuso pietatem aluit, & ingentes *miliã in-*
divini amoris flammã excitavit. Locuple- *vitatus*
tissimos produco restes integras RR. *verba fã*
PP. *dorum cit.* Dominicanorum, Camaldulensium,
Carthusianorum, & Carmelitarum Neapoli
familias, ad quas cum rogatus diceret, sic
animos commovit, ut nunquam non audien-
tium pectora vultusque cælesti igne rube-
rent, & oculi pijs innatarent lacrimis: ipse
verò charis omnium amplexibus excipere-
tur, sanctus, Deoque plenus consalutaretur.
Dixerat aliquando in Insula quadam, roga-
tu Matronæ Principis ad Sanctimoniales, in *Nutantes*
quibus fuere tres, quæ tirocinio necdum *in Religio-*
exacto jam strictioris vitæ angustias pertæ- *nis propo-*
sæ ad blandientis mundi illecebras, & liber- *to confir-*
tatem adspirabant, nec adduci poterant, ut *mat.*
nuncupatis ritè votis DEO se consecrarent.
Vix tamen audierant Bernardum, & statim

D 2

in

in proposito confirmatæ, ad Episcopum ubertim flentes supplicésque miserunt, qui suo nomine efflictim rogarent, dignaretur illas consueto ritu sacris DEO spontis sine mora accensere.

Quare Cœnobium summopere exhilaratum Principi grates habuit: ejusque Antistita confessa est, majore beneficio Moniales affectas esse, quando Bernardum adduxit, quàm si facultates suas Princeps monasterio ex asse reliquisset.

§. III.

Eò usque verò auditorum animos tum Dei amore, tum suimet odio inflammavit, ut sæpe nimio mentis æstu longiùs, quàm par erat, abrepti fræno indigerent, ne sanitatem vitamque perditum irent. Certè virgo nobilis in Monasterio auditis Bernardi sermonibus tanto sese afflicti studio exarsit, ut limites prudentiæ supergressa, vires sanitatémque omnino attriverit, ideóque vel invita parentibus fuerit reddenda. Jam sextum mensem desudaverant in cassum medici, ut febrim sanguinísque fluxum è naribus sisterent. Quare mater illam Bernardo, in quem fortè in templo inciderat, commendare statuit. Is converso ad sacram Eucha-

Virgini nimio rigore sanitatem pessundanti & a Medicis deposita salutem pristinam pradiit.

Eucharistiam vultu; Vade, inquit, filia tua bene habebit: & secuta est sanitas prædicationem; ut qui morbo inscius & nolens ansam præbuit perorando: medelam quoque sciens volensque ferret orando.

§. IV.

Adhæc diversi Sodalium cœtus, quibus *Sodalibus præ-*
 ob admirabilem in exhortando suaviter *tibus præ-*
 potentiâque præesse iussus est, amplissimi *est.*
 mos præbuere campos Bernardo, suæ quidem explicandæ virtutis; alienæ autem salutis cum fœnore comparandæ. Neque floridos ingenij conceptus venditabat, ut plausum nundinaretur: sed grandia veritatis divinæ oracula mentibus inferebat, ut animos mercareretur. Ut alias raceam Sodalitates, cum Romæ eam, quæ Prælatorum est, regendam suscepisset, plurimi summæ auctoritatis Principes ad eum audiendum adventabant: quos *Maximo Sodalium emolumento, inter quos*
 inter Cinthius Aldobrandinus Clementis *Clementis VIII. nepos.*
 Octavi nepos, & Purpuratus, illius ductu eodem profecit, ut sacris Principibus pro speculo fuerit. Cardinalis Montaltus Ecclesiæ sacre Procancellarius, ut vocant, dicere habuit, se, *Cardinalis Montaltus.*
 quoad vixerat, tam luculentam & multiplicem Fidei nostræ veritatem non audisse, quantam simul unâ solùm die ex datis à P.

Bernardo responsionibus hausisset. Neque id mirum novumque erat, divino quodam spiritu, quo illius æstuabat pectus, per os sese largiter evolvente. Unde factum, ut minime opus esset proluxa librorum volutione, sed ad repentinam quoque dictionem, res verba, sententiæ, copiosè fluerent, & velut aurum ignitum dirarent, simul & accenderent auditores.

§. V.

Invitaverat aliquando Colnagum, Mediolani hospitem, Pater Joannes Stephanus Menochius, vir scriptis & rebus in Societate gestis clarus, ad consuetam domi nostræ exhortationem Patribus Fratribusq; faciendam. Non detrectavit Bernardus sive laborem dicendi, sive cohortandi honorem, De causâ sibi delatum, etsi postero die discessurus Mediolano accingere sese ad iter necesse haberet. Dixit ergo sub vesperum, pro more, & consuetum horulæ dimidium dicendo, prætervectus ad duas ferè horas sermonem protraxit, tanta omnium voluptate, ut neque tunc saturi, tota nocte ad Patrum conclave catervatim convolârint, alij super alios, salutaria rogantes consilia, & divini ex ore illius solatia captantes, ut adeò, ne chari-

*Extempo-
rali dictione
duas ferè
horas
perorat, :
nullo auditorum
fastidio.*

charitatis officio, & tam incensis optimorum Patrum desiderijs deesset, omnem omnino noctem transmiserit in somnem.

CAPUT XI.

Pijs etiam colloquijs inescat mortales, & Deo prædam facit.

§. I.

Totus enim verò Bernardus, ut erat divinitatis Oceano immerfus, Deoque plenus, ita aliud nihil nisi de Deo, Deipara, Divis, vel animo versabat secum, vel ore ac linguâ in alios effundebar, ardore mentis vultusque maximo, nec dulcedine minori. Unde ipse dies noctesque de cælestibus loquendo nec frangebatur lassitudine, nec alij audiendo satiabantur; sed ab ejus ore pendebant, & ad lacrimas suaviter expressas missa ex imo pectore certatim suspiria cumulabant: atque eò facilius à dicente in omnem flectebantur partem, quò manifestius, quisque adverit, verbis facta consolare, & Bernardum non docere, nisi quæ ante

Nunquam non divina loquitur.

Non tamen magis sanctè loquitur, quàm vivat.